

בית מדרן

ערש"ק
י"ז חשוון תש"פ
פרשת וירא
מסטידין; ואשה אחת (מלכים ב' ד')

עלון מס' 230

לענין מדרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

שיעורו השבועי
של מדרן הראש"ל הרה"ק לישראל אב"ד בביה"ד העליון
הגאון הגדול **רבי יצחק יוסף שליט"א**
נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל

העיר	הדלקת נרות שבת	צאת השבת	רבינו תם
ירושלים	16:25	17:16	17:50
תל אביב	16:22	17:12	17:46
חיפה	16:22	17:12	17:46
באר שבע	16:25	17:16	17:50

אין לקרוא בעלון בשעת התפילה

השיעור נמסר: על"י הגאון רבי יצחק לוי שליט"א
רב העיר נסר | וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל
הרב המקדים: הגאון רבי משה כהן שליט"א רב ביהוב"ס 'נחלת יצחק'

השיעור נכתב על"י הרב דביר פרץ שליט"א

השבוע
זכות עלון
"בית מדרן" מוקדש ל:
גיל בת-בת-שבע
ליזיווג הגון

לפי התקנות שולחן ערוך (בית מדרן) וזוהי זכות מיוחדת שניתנת לזוגות שנישואיהם נערכו ביום שבת או ביום ראשון.
חייגנו: *5290

הלכות שאלת גשמים

מדרן הראשון לציון שליט"א רבן של ישראל.
דין הטועה במשיב הרוח ומוריד הגשם ובברך עלינו. המסופק אם טעה. עצה לצאת מן הספק.
הפסק בעמידה לדברים שבקדושה. היכן עונים ברוך הוא וברוך שמו, והיכן אין לענות.

רבן של כל בני הגולה

מדרן הראשון לציון רבינו יצחק יוסף שליט"א נמצא במסע חיזוק לקהילות בארצות הברית, ונתבקשנו ממנו למסור את השיעור. צריכים לדעת שמדרן שליט"א הוא רבן של כל ישראל, וכל העולם מחכים למוצא פיו. אנחנו זוכים מידי שבוע לשמוע ממנו דברי אלוקים חיים, אבל אין בעל הנס מכיר בניסו, מי שראה יודע איך בחוץ לארץ רוחשים הערכה והערצה לרב, ומתרגשים כשהוא מגיע. אני זוכר לפני כ-12 שנה התלוויתי אליו לג'רבא, וראיתי איך רוחשים לו כבוד שאפילו מלכים לא זוכים לו, והגענו לשם בשעה שתיים עשרה בלילה, שזה התעופה היה מלא, כל בני ג'רבא היו שם, ויצאו לקראתו בשירים בתופים ובמחולות, וליוו אותו בתהלוכה עד שהגיענו לבית כנסת הגדול שם. לא יאומן כי יסופר. **אשה סנדקית?** ב"ה זכינו שהקב"ה שתל בדורנו את מדרן הראשון לציון שליט"א, שיש לו סייעתא דשמיא גדולה להורות לנו את הדרך הנכונה אשר נלך בה. אביא לכם דוגמא קטנה מהשבועות האחרונות, התקשר אלי מוהל אחד מהצפון ואמר שאחד הזמין אותו למול את בנו, והתנה איתו שאשה תשב סנדק, הוא רוצה שאחות של אשתו תהיה 'סנדקית'... איך אפשר? הרמ"א (סימן רסה סעיף יא) כתב בפירוש שאשה לא תשב סנדקית משום פריצות. אמר לו אותו אבי הבן, תשמע, טוב תתי אותה לך מתתי אותה לאיש אחר, אבל אם אתה לא מוכן, מישהו אחר יעשה את הברית, והמוהל חושש אולי ילך לדוקטור שימול את התינוק, וכידוע יש רופאים בני ברית ויש שאינם בני ברית, ויש מחללי שבת, ומי יודע אם יברכו את הברכות, אם יעשו פריעה. אומר אותו מוהל: כיון שזה לא איסור גמור, אולי בשעת הדחק קזאת אפשר להקל. אמרתי לו: לא נראה לי שכדאי להקל בזה, אבל אשאל את מדרן הראשון לציון. הרב כתב לי בחזרה בערך במילים הללו: אין להסכים בשום פנים ואופן, עם כל האיזמים של אבי הבן, כי יש בזה משום התקרבות לפרורמים, ומוהל שיסכים לכך נוציא אותו מרשימת המוהלים המוסמכים. השבת את תשובת הראשון לציון לאותו מוהל, והוא כל כך התפעל, אמר: בינתיים התברר באמת שאותו אבי הבן מקורב לפרורמים! והתחיל להתפלל ב'בית כנסת' שלהם... תראו איך הקב"ה שם למדרן שליט"א את המילים המדויקות בפה, 'רוח ה' דבר בם ומלתו על לשונם'.

טעה בברך עלינו ובמשיב הרוח

א. השבוע ב'ז' בחשוון התחלנו לומר בתפלה "ברך עלינו"¹. בגמרא מסכת ברכות (כו:) מפורש שאדם שטעה ולא שאל טל ומטר, צריך לחזור. דין הטועה ב"ברך עלינו"

¹ אחינו האשכנזים אומרים כל השנה "ברך עלינו", בקיץ אומרים "ותן ברכה", ובחורף "ותן טל ומטר לברכה". והתימנים אומרים כל השנה "ברכנו" כדעת הרמב"ם (בסדר התפלה), והשינוי בין הקיץ לחורף הוא גם ב"ותן טל ומטר לברכה". ואנחנו הספרדים אומרים בקיץ "ברכנו" ובחורף "ברך עלינו", ומנהגנו בזה על פי הקבלה, וכמו שכתב רבינו הארי"ז (ל' בשער הכוונות דנ"א ע"ג). בחורף כמו האשכנזים, ובקיץ כמו התימנים... הצד השווה שבכולם שאומרים בחורף "ותן טל ומטר לברכה", וזה העיקר.

שונה מדרן הטועה ב"משיב הרוח ומוריד הגשם", האומר "מוריד הטל" במקום "משיב הרוח" לא חוזר, אם לא נתן לא עיכב, אמנם אין חובה להזכיר מוריד הטל, כדברי הגמרא (תענית ג.) בטל וברוחות לא חיבו חכמים להזכיר, ואם בא להזכיר מזכיר, אבל סוף סוף שיבח את הקב"ה כשאמר מוריד הטל, ולכן פסק מדרן השלחן ערוך (סימן קיד סעיף ה) שהדבר מועיל לו במקום משיב הרוח. יש בחו"ל קהילות של אשכנזים שבקיץ לא אומרים לא מוריד הטל ולא משיב הרוח אלא "מחיה מתים אתה רב להושיע, מכלכל חיים בחסד", וכמו שכתב הרמ"א (סימן קיד סעיף ג), ובאמת מי שנוהג כך ושכח לומר "משיב הרוח", חוזר. כל זה לענין הזכרת "משיב הרוח", אבל לענין שאלת "ברך עלינו" הטועה חוזר.

"עשה לך רב והסתלק מהספק"
בכל שאלה,
בהלכה, בהנהגה, בשלום בית ובחינוך ילדים
עשרות רבני אגודת 'בית מדרן'
נמצאים פה בשבילך!
24 שעות ביממה ברצף
למענה הלכתי מהיר
לשי דרכו של מדרן רבינו
מדרן סוסק הדור רבי עובדיה יוסף זצוק"ל
24 *5293 *שלוחה 1

- תוכן העניינים:**
- עמ' 4-1 השיעור השבועי**
הגאון רבי יצחק לוי שליט"א
 - עמ' 5 פרשת וירא**
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5 בעקבות רבותינו**
המקובל האלוקי הרב אור שרגא זיע"א
 - עמ' 6 מאור ישראל**
הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 6 אקטואליה בהלכה**
הרב אברהם דניאל שליט"א
 - עמ' 7 לחיות עם האמונה**
הרה"ג רבי י. ישראל לוגאסי שליט"א
 - עמ' 7 אתגרים בחינוך**
הרב אברהם ברזילאי שליט"א
 - עמ' 7 בחדש בטחתי**
הרה"ג רבי יגאל כהן שליט"א

לעילוי נשמת שמואל מור בן יעקב ז"ל

עלה ונסתפק

ב. מי שמסופק אם אמר ברכך עלינו או ברכנו, מבואר בירושלמי (פ"ק דתענית ה"ה) שעד שלושים יום חזקה מה שהוא למוד הוא מזכיר, עד ז' כסלו עדיין לא רגל על לשונו לומר ברכך עלינו וחוזר להתפלל ולומר ברכך עלינו, אבל אחר שלושים יום חזקה שהתרגל לומר ברכך עלינו ולא חוזר. מי שאחר שלושים יום יודע בוודאות שלא אמר "ברך עלינו", חבר שלו אמר לו לאחר התפלה: צריך לומר ברכך עלינו, מה אתה צועק "ברכנו" ומזכיר לכולם... כיון שטעה צריך לחזור. שלושים יום שאמרנו מועיל רק למסופק, שלא תאמר ספק ברכות להקל, אלא חזקה שאמר ברכנו, מה שאין כן לאחר שלושים יום כיון שעברו עליו תשעים תפלות יכול לסמוך על חזקה שהתרגל לומר "ברך עלינו".

העיקר שעברו שלושים יום

ג. האמת היא, שבשלושים יום אין תשעים תפלות שמזכירים בהם "ברך עלינו", כי יש 4 שבתות בינתיים, ונמצא חסר לו שתיים עשרה הזכרות של "ברך עלינו", אבל מכל מקום מספיק ברצף של השלושים יום שישב לו חזקה. ולכן כתב הטור יזהב (סימן קיד ס"ק ג), שמי שבתוך השלושים יום הללו לא התפלל כמה תפלות באונס או בשוגג או במזיד, אף על פי שאין לו תשעים תפלות, כיון ששלושים יום ברצף אמר "ברך עלינו" נחשב לו חזקה, ואחר שלושים יום אין צריך לחזור על תפלתו, והראיה שגם אם התפלל את כל התפלות כהוגן עדיין אין לו תשעים תפלות מחמת השבתות שבינתיים.

שליח ציבור

ד. שליח ציבור קבוע שמתפלל שחרית ומנחה פעמיים, יש לו תשעים תפלות תוך 18 יום, שהרי בכל יום יש לו חמש תפלות, ולכן החל מכ"ה חשון אם הוא מסופק מה אמר, אינו צריך לחזור, יהא לבו סמוך ובטוח שאמר ברכך עלינו. כך כתבו כמה אחרונים, וכך פסק מרן זצ"ל בהליכות עולם (ח"א עמ' קלג).

תשעים פעם

ה. אולם אדם מן השורה שתוך שלושים יום חושב שהוא כבר התרגל לומר ברכך עלינו, וכעת יש לו ספק מה אמר, אפילו אם הוא חושב שכבר התרגל לומר ברכך עלינו, הדין הוא שיחזור על תפלתו, כי רבותינו חכמי התלמוד קבעו שאדם מתרגל רק לאחר שלושים יום. אבל הוא חוזר על התפלה ולבו נוקפו, הוא חושש שמא מברך ברכות לבטלה, ומחפש עצה כדי שלא יחזור מספק. יש אפשרות לכל אחד לנהוג כמו שהיה נוהג מהר"ם מרוטנבורג (הובא בתשב"ץ קטן סימן רכה), לומר 90 פעם ברצף "רופא חולי עמו ישראל ברכך עלינו", וכך מרגיל את לשונו לומר ברכך עלינו, וכשלא יודע מה אמר, יוצא מידי הספק ויש לו חזקה שאמר ברכך עלינו. מהר"ם מרוטנבורג נהג כן לענין מוריד הטל, וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סימן קיד סעיף ט), והוא הדין לענין ברכך עלינו. לכן, מי שלא עשה כך עד עכשיו, כדאי שיעשה וזה יחסוך לו חשש ברכות לבטלה, כשיצא מהשיעור בדרך הביתה יאמר בדרך תשעים פעם "רופא חולי עמו ישראל ברכך עלינו", גם אם יאמרו לו "שבוע טוב", יענה: "רופא חולי עמו ישראל ברכך עלינו"...

שור מועד

ו. מקור דין זה הוא בגמרא מסכת בבא קמא (כד.) שם הנידון הוא מהו שור מועד שמשלם עליו נזק שלם, בפרשת משפטים (שמות כא, כט) נאמר "ואם שור נגח הוא מתמול שלשום והועדו בבעליו ולא ישמרנו", משמע שנחשב שור מועד אם נגח שלושה ימים ברצף, אומר רבי מאיר: ריחוק נגיחותיו חייב, קירב נגיחותיו לא כל שכן?! השור קם בבוקר וישר התחיל לנגוח, "ימינו ושמאל תפרוצי"... אם נגח שלוש פעמים מקבל תעודה של "שור מועד" במקום... אמנם רבי יהודה ורבי יוסי חולקים על רבי מאיר, ובדרך כלל רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה, וכל שכן כשרבי יוסי מסכים עם רבי יהודה, וכמו שאמרנו בעירובין (מו.), כי רבי יוסי נימוקו עמו (גיטין סו.). אבל שם זו מחלוקת נקודתית מה הדין בשור שנגח שלוש פעמים ברצף, אולי חלם איזה חלום רע, אולי לא שתה את הכוס קפה כמו שצריך... ולדעת רבי יהודה ורבי יוסי יתכן שהשור ירגע ולא ימשיך לנגוח ואין חזקה ביום אחד, אבל בשאר החזקות אין את הריעותא הזאת, ומודים רבי יהודה ורבי יוסי שיש חזקה

בשלש פעמים ביום אחד, והוא הדין למי שאמר תשעים פעם ברצף "רופא חולי עמו ישראל ברכך עלינו". גם הדרישה (סימן קיד אות ג) האריך להסביר כיצד סומכים על שיטת רבי מאיר בזה. ולכן להלכה ולמעשה מי שאמר תשעים פעם ברצף יכול להיות רגוע, אלא אם כן יודע בוודאות שטעה, אז אין חכמה ואין עצה ואין תבונה נגד ה" וצריך לחזור.

להיכן חוזר

ז. אדם שנוכח בסוף התפלה שלא אמר "ברך עלינו", אם כבר עקר רגליו ואמר "עושה שלום" חוזר לראש. אבל אם עדיין לא סיים את התפלה, אפילו שאמר: המברך את עמו ישראל בשלום, אמן, אלא אם אמר "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי" נחשב שהוא עדיין בתוך התפלה ממש, כי פסוק "יהיו לרצון" הוא חלק מהתפלה, ויש בוה נפקא מינה אם רוצה לענות דברים שבקדושה.

אמצע תפלת העמידה

ח. הגמרא בברכות (כ"א:) מביאה בשם רב דימי, שעונה אמן יהא שמייה רבה אפילו באמצע תפלת העמידה, ואפילו עוסק במעשה מרכבה פוסק לענות. ואומרת הגמרא: ולית הלכתא כוותיה. באמצע עמידה לא עונים על שום דבר שבעולם, ואפילו המלך שואל בשלום לא ישיבנו' (ברכות ל:). התוספות (ברכות יג: ד"ה שואל מפני) מביאים עוד ראיה מהגמרא בפרק אין עומדין (ברכות לא:), שלא מפסיקים באמצע עמידה, לא לקדיש ולא לקדושה.

סוף תפילת העמידה

ט. לא עונה קדיש וקדושה בעמידה עד שאמר "יהיו לרצון" הראשון, אבל אם התחיל 'אלהי נצורי' יכול לענות אמן, וכן קדיש וקדושה. יש מוסיפים לפני "יהיו לרצון" השני עוד תפלות, "יהי רצון שלא תעלה קנאת אחרים עלי", "יהי רצון שתתן לנו חיים טובים", ועוד בקשות פרטיות על חולים. הגמרא בברכות (סו:ו.) מביאה שמר בריה דרבינא היה מוסיף 'אלהי נצורי', הוא היה היחיד וכיום נתפשט המנהג, וגם רב בתר צלותיה - אחר תפלתו - היה מוסיף יהי רצון שתתן לנו חיים של שלום וכו'. אמנם יש מקור להוספת הללו מהתלמוד, אבל הם לא מהדין, התחנונים האלו הם כמו נספח לתפלת העמידה. ולכן כתבו הראשונים - המרדכי (ברכות ס"ג, ע, סוכה ס"י תשנ"ד) והראב"ה (ברכות ס"ג ס"ו) והגהות מיימוניות (פ"י מהלכות תפילה אות ת) והרשב"א בתשובה (ח"א סימן תת, וח"ז ס"י תה) - שיכול לענות קדיש וקדושה באמצע 'אלהי נצורי'. ומרן הבית יוסף (סימן קכב) הביא דבריהם להלכה, וכן פסק בשלחן ערוך (שם סעיף א). אבל כמוכח שלא כל דבר יענה באמצע 'אלהי נצורי', ואפילו אמן דברכות לא יענה, כיון שהם לא דברים שבקדושה הנאמרים בעשרה, וכל שכן שאין לענות 'ברוך הוא וברוך שמו'.

היכן עונים ברוך הוא וברוך שמו

י. המגן אברהם (סימן קכד ס"ק ט) כתב לנו כלל: כל מקום שאסור לדבר, אסור לענות "ברוך הוא וברוך שמו". למרות שמרן כתב בשלחן ערוך (סימן קכד סעיף ה): על כל ברכה שאדם שומע בכל מקום, אומר ברוך הוא וברוך שמו. ואותם המקפידים לענות "ברוך הוא וברוך שמו" גם בברכות שיוצאים בהם ידי חובה כמו קידוש, נתפסו ללשון מרן שכתב "בכל מקום", והבינו שאין יוצא מן הכלל. אבל אם כן נענה

2 כיון שכל ברכות התפלה הם ברצף אחד, לכן חותם 'אמן'. הגמרא בברכות (מוה:) שואלת: מצד אחד אמרו כל העונה אמן אחר ברכותיו הרי זה משונה, ומצד שני - תני אידך - הרי זה מוגנה, כיצד יתכן מחלוקת כזו מן הקצה אל הקצה? משיבה הגמרא: הא בבונה ירושלים, הא בשאר ברכות. ברכת בונה ירושלים היא אחר שתי ברכות נוספות בברכת המזון, וכיון שיש כמה ברכות ברצף עונה אמן. אבל אדם שמברך ברכה אחת כגון "אשר יצר" ועונה אמן על ברכת עצמו, הרי זה מוגנה. כך מבאר הרמב"ם (פ"א מהלכות ברכות ט"ז, יח) את דברי הגמרא. ומרן הבית יוסף (סימן נ"א) מסביר שמנהג הספרדים לענות אמן בסיום ברכות שאסור להפסיק ביניהם, אבל המברך ברצף כמה מברכות הנהנין, או בריך ברכות השחר ברצף, לא עונה אמן אחר ברכותיו, כי אין מותר להפסיק ביניהן. לכן אנתנו עונים אמן אחרי ברכת ישתבח, כי אסור להפסיק בין ברוך שאמר לישתבח. יש כאלה שעשו גזרה שווה לברכת בורא נפשות רבות, ואומרים "ברוך חיי העולמים, אמן", כנראה שלמדו בטעות מסיום ברכת ישתבח "חיי העולמים אמן", אבל צריך לומר להם שזו טעות, והרי זה מוגנה. שהרי מותר להפסיק בין ברכת שהכל לבורא נפשות. ורק ברכות שאסור להפסיק ביניהן עונים אמן בסוף, ולכן כשגומרים את ההלל בברכה, אחר ברכת יהללון אומרים אמן, כי על ההלל יש ברכה לפני ואחרי, ואסור להפסיק ביניהן. וכן בסוף ברכות קריאת שמע של ערבית, "שומר את עמו ישראל לעד, אמן". וכן אחר חמש ברכות ההפסדה צריך לומר: "מקדש השבת, אמן", וכמו שכתב מרן זצ"ל (בשו"ת יחווה דעת ח"ב סימן כג).

3 למה תיקנו לומר בסוף התפלה יהיו לרצון? דוד המלך ע"ה אמר את הפסוק הזה בסוף מזמור י"ט בתהלים, אחר שסיים תשע עשרה מזמורים, ומזמור כ' מתחיל: למנצח מזמור לדוד יענן ה' ביום צרה, ומכאן למדנו (בירושלמי פ"א דברכות ה"א) שצריך לסמוך גאולה לתפלה. וכשם שדוד המלך אמר בסוף י"ט מזמורים פסוק זה, כך אנתנו אומרים פסוק זה בסוף י"ט ברכות.

העלון להצלחתם של: דינאל בן מסעודה - רפואה שלימה, דקלה בת דינה - זרע בר קימא, הדס בת דליה - בריאות איתה וכל הישועות; חזרה בתשובה שלימה (הדסה ושרה וטליה בנות דיקלה - הצלחה בכל מעשי ידם, הודיה בת פרידה - זיווג הגון משרש הנשמה בקרוב, זוהר חי בן אוריית - רפואה שלמה, זיוה בת תמר - לעילוי נשמות, זינה בת לובה - בריאות איתנה.

גם באמצע תפלת עמידה... אלא ודאי שאין זה כפשוטו, וכונת מרן לומר שעל כל הברכות עונים ברוך הוא וברוך שמו, ולא דוקא על ברכות החזרה, הנה הבאנו את דברי המגן אברהם שבכל מקום שאסור לדבר אסור לענות ברוך הוא וברוך שמו, וגם הנמצא ב'אלהי נצור' אסור לדבר, ואסור לענות 'ברוך הוא וברוך שמו'.

'ברוך הוא וברוך שמו' מניין?

יא. צריך לדעת שעניינת 'ברוך הוא וברוך שמו' היא לא דבר של חובה, תחפש בכל התלמוד ובמדרשים שצריך לענות ברוך הוא וברוך שמו, לא תמצא, וגם ברמב"ם זה לא מוזכר, הראשון שנהג לענות ברוך הוא וברוך שמו הוא רבינו יחיאל אביו של הרא"ש, כמובא בטור (סימן קכד), ודרש כן מהפסוק "כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלהינו", ומרן קיבל את המנהג הזה בסבר פנים יפות והעלה אותו על שלחנו הטהור, וכך המנהג פשט ברוב תפוצות ישראל. התימנים עד היום לא עונים "ברוך הוא וברוך שמו" בחזרת הש"צ, כנראה בגלל שזה לא מוזכר בספרי הרמב"ם. ומרן זצ"ל היה מעורר על כך הרבה לא לענות "ברוך הוא וברוך שמו" בברכות שיוצאים בהם ידי חובה, כי לדעת הרבה אחרונים הרי זה הפסק, ולדעת הגאון רבינו זלמן (סי' קכד סעיף ב) והערות השלחן (סימן קכד ס"ק) והאגרות משה (או"ח ח"ב ס"ס צה) אפילו בדיעבד לא יצא ידי חובת הברכה, ונמצא שאם הוא עונה ברוך הוא וברוך שמו בקידוש, עלול להפסיד את הקידוש כל ימיו, ואם זה בברכות הנהנין, נחשב לו שנהנה מהעולם הזה בלא ברכה. ולעומת זאת אם לא יענה "ברוך הוא וברוך שמו" לא יפסיד כלום, אף אחד לא ידון אותו בשמים למה לא ענה ברוך הוא וברוך שמו, כי זו הנהגה טובה, אבל אינה חובה.

אין דבר נעלם ממך

יב. אחד חיבר קונטרס שלם להוכיח שצריך לענות "ברוך הוא וברוך שמו" גם על ברכות שיוצאים בהם ידי חובה. אבל כל הקונטרס הזה 'כפרת עוונות'... לא צריך להיות חכם גדול כדי להבין שהראיות שלו לא מתחילות. למשל, הוא כותב שרבי יעקב אבוחצירא זצ"ל בספרו שערי תשובה (אופן כג) כתב שצריך לענות ברוך הוא וברוך שמו על ברכות שיוצאים בהם ידי חובה, התפלאתי שמתלמיד חכם גדול כזה יאמר כך, פתחת את ספרו "שערי תשובה" (אופן כג), כולו מדבר על מעלת התשובה, ויש שם כל מיני רמזים יפים, ושם הוא כותב "תשובה" ראשי תיבות: תענה ברוך הוא וברוך שמו. ותו לא מיד. ומהו אותו מחבר למד שצריך לענות ברוך הוא וברוך שמו גם בברכות שיוצא בהם ידי חובה... עוד כתב שם באותו קונטרס, בשם ספר חרדים (במצות עשה מ"ד התלויות בה, פ"ד סימן ז) שכתב בשם המדרש, שצריך לענות ברוך הוא וברוך שמו. ולכן לא נכון מה שמרן אומר שאין מקור לאמירת ברוך הוא וברוך שמו בדברי התנאים והאמוראים, שהרי יש מדרש שאומר לענות ברוך הוא וברוך שמו. אבל מרן זצ"ל (בשו"ת יחזקאל דעת ח"ד סימן ט) העיר על זה, שהרי לא מצאנו מדרש כזה, ולכן אין כוונת החרדים לומר שבמדרש אמרו לענות ברוך הוא וברוך שמו. בא אותו בחור בחוברת שלו וכותב: אני מצאתי את המדרש! באותיות גדולות של קידוש לבנה... מרן לא מצא והוא מצא... איזה מדרש הוא מצא? הוא מביא מה שכתוב בסוף ספר היכלות לרבי ישמעאל כהן גדול, שם מתואר שהתנאים הקדושים עלו למרום וראו כל מיני דברים בשמים, ואחד הדברים שראו, שהמלאכים משבחים את הקב"ה ואומרים ברוך הוא וברוך שמו. מה מצאת? וכי המדרש אומר שצריך לענות ברוך הוא וברוך שמו? הוא רק מתאר שכן המלאכים משבחים את הקב"ה בשמים, אבל מה ענין זה לזה?...

קדיש וקדושה

יג. לדעת מרן זצ"ל (בהליכות עולם פרשת בשלח אות ט) הנמצא ב'אלהי נצור' יענה אמר רק עד "יתברך" ולא עד "דאמין בעלמא". אמנם דעת רבינו האר"י ז"ל (בשער הכוונות דט"ו ע"ד) לענות תמיד עד "דאמין בעלמא"⁵, וכך אנו נוהגים בדרך כלל, אבל

4 תראו איזו גדלות של מרן זצ"ל, כבר לפני עשרות שנים שאז עוד לא היה מחשב, ולא פרוייקט השו"ת של בר אילן, ולא אוצר החכמה, והרב כותב: אין מדרש כזה! אולי יש איזה מדרש עלום שעוד לא הגעת אליו? אבל הרב יודע שזה לא כתוב בשום מדרש.

5 ומה שאמרו (שבת קי"ט): כל העונה אמר יאה שמייה רבה בכל כוחו קורעיה לו גזר דינו, יש אומרים: בכל כוחו - בכל כוונתו, ויש אומרים: בכל כוחו - בקול רם, אבל רבינו האר"י ז"ל אומר: בכל כוחו - כ"ח שלו, תספור ותמצא כ"ח תיבות שיש מ"הא שמייה רבה" עד "דאמין בעלמא", אבל לדעת מרן רבינו יוסף קארו גם בבית יוסף (סימן נו), וגם בשלחן ערוך (שם סעיף ג), העיקר לענות עד 'עלמא' כפי שכתבו רבים מהגאונים והראשונים, ומרן מוסיף וכותב לא להפסיק בין 'עלמא' ל'יתברך', כי על פי המקובלים ומכללם הגאון רבי יוסף גיקטיליא המפסיק בין 'עלמא' ל'יתברך' טועה. לכן בישיבות צריכים לנגן עד 'יתברך'...

מחמת שזה רק מנהג טוב, חשוב וכדאי, אבל אינו חיוב, לכן כשיש חשש הפסק - כמו בקריאת שמע וברכותיה - עונים עד "יתברך" בלבד, והוא הדין גם ב'אלהי נצור' שיש לענות רק עד "יתברך". וכן, הנמצא ב'אלהי נצור' יענה חמשה אמנים הראשונים של הקדיש, ומקדושה יענה רק 'קדוש' ו'ברוך'.

לא עקר רגלי

יד. אדם שטעה וזכר שלא אמר ברוך עלינו, כל עוד שלא סיים את התפלה צריך לחזור לברכת ברוך עלינו, והראשונים ומרן השלחן ערוך למדו את זה מדין ראש חודש. השוכח 'עלה ויבא' בראש חודש, בערבית לא יחזור, ובשחרית ומנחה יחזור, אם נזכר קודם שעקר רגליו חוזר לברכת רצה, ואם עקר רגליו חוזר לראש התפלה. ומבאר הגמרא (ברכות כט): שאפילו לא עקר רגליו אם סיים את התפלה חוזר לראש, ואם הוא רגיל לומר תחנונים ועדיין לא אמר, אף שאמר יהיו לרצון לא נחשב שעקר רגליו וחוזר לרצה. וכן פסק מרן השלחן ערוך (סימן קיז סעיף ה) לענין ברוך עלינו, שכל עוד עסק בתחנונים וזכר שלא אמר ברוך עלינו, חוזר לברך עלינו, ואם כבר אמר יהיו לרצון האחרון ובעל לעקור רגליו וזכר שלא אמר ברוך עלינו, חוזר לראש.

הפסק בתפלה

טו. מה הדין אם באמצע 'אלהי נצור' זכר שלא אמר ברוך עלינו, ולפני שהספיק לומר ברוך עלינו, לפתע שמע את החזן שהגיע לקדושה ואמר: "וקרא זה אל זה ואמר", האם נחשב לו שנמצא באלהי נצור ויענה קדושה, או מכיון שצריך לחזור ל"ברך עלינו" נחשב שנמצא באמצע התפלה ואסור לו לענות? בשאלה זו כתב בשו"ת מתת ידו (תינא הא"ח סימן טו) - לרבי מתתיהו מאירוביץ לפני כמה ועשרים שנה - שדנו בה גדולי הדור, ואחד מגדולי הדור⁶ טען שיכול לענות קדיש וקדושה, והביא לזה ראיה מהגמרא במסכת ברכות (כד): שמי שנתעטש מלמטה בשעת התפלה, אם התעטש מלמעלה סימן יפה לו שתפלתו נתקבלה, כשם שעשו לו נחת רוח למטה כך יעשו לו למעלה, אבל לתעטש מלמטה סימן רע לו, זה לא כבוד לתפלה, לכן צריך להתאפק כמה שישול, אבל אינו מסוגל להתאפק, אומרת הגמרא: וכן נפסק בשלחן ערוך (סימן קג סעיף ב) - שילך לאחוריו ארבע אמות, ואז יאמר: רבון העולמים, יצרנתו נקבים נקבים חלולים חלולים, גלוי יודוע לפרנך חרפתנו וכלימתנו, חרפה וכלימה בחיינו רמה ותולעה בחוטנו, ואחר כך חוזר למקומו וממשיך את תפלתו. לכאורה איך התירו לו לומר באמצע העמידה דבר שלא קשור לתפלה, אלא ודאי מכיון שהיתה לו הפסקה בתפלה, רשאי לומר דבר שלא קשור כל עוד שלא חזר לתפלה. והוא הדין למי שנמצא באלהי נצור, אפילו שהוא צריך

6 ומקיים "בכל כוחו" יד יד קדיש כ"ח אותיות עד 'עלמא', כפי שכתבו חלק מהמפרשים (ע' ב"י סימן נו בשם מהר"ם אבוחציר).

7 כאשר האדמו"ר הקדוש רבי ישראל בעל שם טוב התחיל להתפרסם בעולם, התחיל להקהיל קהילות ברבים ולהחזיר אנשים בתשובה. לפעמים היה יהודי אחד בעיר שלמה של גוים, והיה צריך להגיע גם לאנשי השדות האלה שלא מגיעים לשיעורי גמרא או הלכה, ולספר להם מדרשים וסיפורי מעשיות, וגם ראו שהוא בעל רוח קדוש, מגלה עתידות, ומגלה נסתרות ומחשבות, וכך היה מקורם לתורה. באותו הדור היה 'ועד ארבע הארצות' שלא מצא חן בעיניהם שיש אחד שיעושה דברים חדשים, 'עושה חדשות בעל מלאכה', 'חדש אסור מהתורה', אמרו מי יודע, אולי הוא מכת השבתאים, אולי יש לו כל מיני דעות מורדות. כך חשבנו, כי עדיין הוא לא התפרסם. אמרו: נזמין אותו ונעמוד על טיבו. אם אתה רואה "בבא" ואתה רוצה לדעת מה טיבו, 'דע לפני מי אתה עומד', אולי הוא סתם 'בבא כמה', רוצה לדעת 'כמה' אתה משלים... ובסוף מתברר שהוא לא 'בבא מציאה' כל כך... הוא לא 'מקובל' אלא 'מקבל' כסף ודברים אחרים... איך תדע? תשאל אותו שאלות בתורה ובהלכה. אם הוא לא יודע, כנראה שהוא מרבה את הבריות, או שח"ו משתמש בכוחות של טומאה ב"מ. פעם הגיע אלי איזה בבא אחד, והכרתי אותו, ידעתי שהוא לא בסדר, והוא שמע שאמרת לי ללכת אליו, אז הגיע אלי הביתה והתחיל ללכלך, ואמר לי: אני יודע הכל! אמרתי לו: בבקשה, מה אתה יודע? התחיל להגיד לי כל מיני דברים, מספר נעליים שלי ומי המשפחה שלי... אמרתי לו: תקשיב, אם אתה מספר לי מה שאני יודע זה לא שווה כלום, אם אתה תלמיד חכם תענה לי על שאלות שאני לא יודע. שאלתי אותו: מה הדין חנ"נ בבשר וחלב ודבש? אמרתי: הוא לא הבין את השאלה... וכך שאלתי אותו עוד כמה שאלות והוא מסכן, עם הארץ, 'בויק' סריקלי, יודע כלום בין ימינו לשמאלו. אם רואים אדם שמתקבל ברכות, צריך לבדוק קודם אם הוא תלמיד חכם, ואת זה למדתי מהמעשה של הבעל שם טוב. והנה 'ועד ארבע ארצות' הזמינו את הבעל שם טוב הקדוש והוא הגיע. אמר לו ראש הועד: שמענו עליך שאתה יודע מחשבות, נגיד לך בבקשה, מה אני חושב עכשיו? אמר לו הבעל שם טוב: אתה חושב עכשיו "שויחתי לנגדי תמיד", אמר לו המזכיר: לא נכון, אני לא חושב על זה. אמר לו הבעל שם טוב, סליחה, מי שלא חושב כל הזמן שוית' ה' לנגדי תמיד לא רואי להיות ראש של ועד ארבע הארצות!... אמר לו: נו, שאלה הבהא, נשאל אותך שאלה פשוטות בהלכה, לראות אם אתה תלמיד חכם. מי שטעה בראש חודש ולא אמר יעלה ויבוא, חוזר או לא חוזר? זו גמרא מפורשת ושלחן ערוך מפורש. אמר לו הבעל שם טוב: תשמע, את התשובה לשאלה הזאת לא אני צריך לדעת, וגם אתה לא צריך לדעת. אני לא צריך לדעת כי אני אף פעם לא שוכח, ואתה לא צריך לדעת, כי גם אם תחזור על התפלה כפי הדין, תשכח שוב... מספרים שבכך הראה לו הבעל שם טוב שהוא יודע מחשבות, כי כך אירע לאותו אחד בדיק באותו היום, ששכח יעלה ויבוא, וחזר על התפלה, ועוד פעם שכח...

8 ייתכן שכונתו להגדול ממניסך בעל שו"ת אור גדול, כי בספר עמק ברכה (הל' תפלה ד"ז ע"ב) הביא בשמו את אותה הסברה והראיה, אבל הרב מתת ידו לא הוכיח את שמו, כי רצה לדחות את דבריו, ולא הזכירו מפני הכבוד.

אין הנידון דומה לראיה

טז. אולם הרב מתת ידו דחה את הראיה הזו, אין הנידון דומה לראיה, שם יש תקנת חכמים שצריך לומר רבון העולמים וכו', כעין התנצלות על התקלה שהיתה לו, ואין לך בו אלא חידושו. וכי נאמר שמוטר לו גם לענות שם קדיש וקדושה כיון שכבר היתה לו הפסקה? הרי אף אחד מהפוסקים לא כתב חידוש כזה, וידוע מה שכתב הגאון בית מאיר (בתשובה שהובאה בס' חכמת אדם בבית אדם שער הקבוע סימן ז), שנוח לנו ללמוד מסתימת הראשונים יותר מפירושם של אחרונים. ועוד, ששם היתה לו הפסקה ממש שפסע לאחוריו, ולכן התירו לו לומר רבון העולמים, מה שאין כן בנידונו שנועד במקומו צריך לחזור לברך עלינו, אינו רשאי לענות קדיש וקדושה. וכן כתב גם הרב שואל ומשיב (קמא ח"ג סימן קסט) לענין ראש חודש, שאם לא אמר יעלה ויבוא בתפלת שחרית ומנחה, ונוכר באלהי נצור, ולפני שהספיק לחזור שמע קדיש וקדושה, לא יענה. וכן פסק מרן זצ"ל בשו"ת יביע אומר ח"ה (חאו"ח סימן ג' אות ג) להלכה ולמעשה.

שומע כעונה

יז. מי שקרה לו כדבר הזה, שבאלהי נצור שמע קדושה, אבל אינו יכול לענות, כי צריך לחזור לברך עלינו, עליו לנהוג כמו כל אחד שמתפלל ושמע קדושה, שיכוין לשליח צבור ושומע כעונה, בתנאי שהשליח צבור הוא בן תורה ויודע את ההלכה ומגביה את קולו להשמיע לאותם המתפללים, או שאם יש צבור גדול ואינו יכול להגביה את קולו, הוא ממתין עד שהם עונים, ואז הוא אומר בקול קם קדוש קדוש קדוש. אמנם זו מחלוקת בין רש"י לתוספות במסכת ברכות (כא). ומסכת סוכה (הח), לדעת רש"י יכול לנהוג כאמור, והתוספות טענו עליו שיש בזה הפסק. אבל גם התוספות כתבו שכן מנהג העולם כדברי רש"י. וכן פסק מרן השלחן ערוך (סימן קט סעיף ג).

מחשבה טובה ומחשבה רעה

יח. באמת צריך להבין, כמה נפשך, אם נחשב לו שעונה הרי זה הפסק, ואם לא נחשב לו כהפסק איך יחשב לו שענה? מרן ע"ה בשו"ת יביע אומר (ח"ד חאו"ח סימן ד אות כה, ועוד) כותב הסבר יפה, על פי דברי הגמרא בקידושין (מ). מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה. בדרך כלל הכוונה או מחשבה טובה או מחשבה רעה, כלומר אם חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשה, נחשב לו כמי שעשאה, ואם חשב לגנוב ולא גנב לא נחשב לו שגנב. אבל הרב מחדש לנו, שאם יש לו מחשבה אחת שיש בה מחשבה טובה ורעה, הקדוש ברוך הוא לוקח מהמחשבה הזו רק לטובה, כמו במקרה שלנו ששומע דברים שבקדושה בעמידה, יש כאן מחשבה טובה שזוכה לענות, ומחשבה רעה של הפסק בעמידה, מה יכתבו לו בשמים? יכתבו לו שענה קדיש וקדושה, ולא

9 היום תכנתי להגיע לשיעור בשעה 21:00, ויצאנו מוקדם, אבל היתה תאונה בדרך, ועומס ואיחורתי, מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה. אחד שאל אותי היום: אתה תהיה 'הרב המקדים' או 'המאחר'? אמרתי לו: בגללך איחרתני...

יעשו "כוכבית" לציין מתי ענה, שעשה הפסק בעמידה, כי מחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה.

ערב ובוקר וצהרים

יט. אין חילוק בהלכות הללו של ברך עלינו, בין שחרית ומנחה לערבית, לאפוקי ממה שכתבו בשו"ת רבינו חיים כהן רפפורט (חאו"ח סימן ב) וחסד לאברהם תאומים (חאו"ח סימן כ) שאם טעה בערבית אינו חוזר, כי ערבית רשות. אבל מרן ע"ה בשו"ת יחוה דעת ח"ז¹⁰ (סימן לו) - שיצא בשבועות האחרונים - דחה את דבריהם, שהרי בגמרא בברכות (ל) אמרו בפירוש, שמי שלא אמר יעלה ויבוא בערבית של ראש חודש אינו חוזר, מפני שאין מקדשים את החודש בלילה. כלומר מדין תורה לא היה ליל ראש חודש, כי היו מקדשים את החודש על פי הראיה, עדים שראו את הלבנה באים לפני בית הדין ומעידים שראו, וכך מקדשים את החודש, וזה פסק דין, ונאמר דינו לבוקר משפט, לא דנים בלילה. נמצא שראש חודש לעולם היה מתחיל מהיום ולא מהלילה, ולכן אף על פי שהיום יש לנו לוח שנה מסודר ויש ליל ראש חודש, אבל מי שלא אמר יעלה ויבוא לא הטריחו אותו לחזור. ומשמע שלולא טעם זה היה צריך לחזור, ולא היו פוטרים אותו מטעם שתפלת ערבית רשות, כי כבר כתב הר"י (ברכות ט), שמה שאמרו תפלת ערבית רשות, זה לענין שלא יתפלל במקום שיש מצוה עוברת, אבל אם כבר מתפלל, צריך להתפלל כהוגן. ולכן כתבו בה"ג (סי' תפלת השחר) והרוקח (סימן רל), שאם טעה ולא אמר יעלה ויבוא בערבית של חול המועד חוזר.

אשה שטעתה

כ. מכאן נלמד גם לאשה שהתפללה שחרית, ואחר כך התפללה מנחה ולא אמרה ברך עלינו, אמנם לפי מנהג הספרדים היא חייבת רק בתפלה אחת, כדעת הרמב"ם (פ"א מהלכות תפלה ה"א, ב) ומרן השלחן ערוך (סימן קו סעיף ב), אבל טוב שתתפלל שלוש תפלות ביום אם היא יכולה¹¹, ואם התפללה ולא אמרה ברך עלינו, צריכה לחזור כמו האיש, וכמו שכתב הר"י הנ"ל בענין תפלת ערבית, שגם אם היא רשות, אבל ברגע שבא להתפלל, צריך להתפלל כפי הדין, וכן פסק בילקוט יוסף (הישן ח"א עמ' רנה).

10 הספר הזה מלא וגדוש בחידושים, 225 תשובות מיוחדות, יישר כח למכון מאור ישראל על הוצאת הספר הזה, ובכל תשובה ציינו שם ציונים והערות חשובות, דבר דבור על אפניו. יש שם קונטרס שלם על דיני בניית בית כנסת (סימן כד), וקונטרס שלם על דיני גזירה (סימן קסה), וקונטרס שם (סימן רה) על הזהירות בדרכים, כמה חשוב לשמור על חוקי התנועה. כשנסעתי לכאן הערב וראיתי שאנחנו מאחרים, רציתי לומר לנהג להזדרז יותר, אבל נזכרתי במה שמרן זצ"ל כתב שם... הרב מספר שם שהיה מזהיר את הנהג שלו, שיחשוב על כל מכונת שיש מולו שהנהג שלה שוטטה, והמכונת מקולקלת, וכך יהיה דרוך לנהוג בזהירות... וכן סיפר שם שראה נהג דתי אחד שלא עצר בתמרוך עצור, והלך להוכיח אותו, כמה פעמים אנחנו ראינו כאלה נהגים ולא הוכחנו אותם, אבל מרן לא היה מוותר... אמר לו: מחילה הרב, אני מיהרתי לתפלה, אמר לו הרב: אתה כמו אותו אחד שראה תינוק טובע בים ולא הציל אותו כי מיהר לתפלה, זה שופך דמים! כמה צריך זהירות בדברים הללו...

11 כך היא יכולה להרוויח גם מאה ברכות, שהרי לדעת מרן זצ"ל (בהליכות עולם ח"א עמ' נט) אשה חייבת במאה ברכות בכל יום, לאפוקי מהרב שבט הלוי (ח"ה סימן כג) שפטר את הנשים ממאה ברכות, הוא דייק ממה שכתב מרן הבית יוסף (סימן מו) את החשבון של מאה ברכות בשבת ותענית, ומדוע לא כתב דבר שיש בכל יום לגבי נשים, אלא ודאי שנשים פטורות, כי אילו היו חייבות היה צריך לכתוב בפירוש. אבל מרן זצ"ל אומר להיפך, אילו היו פטורות היה צריך לכתוב בפירוש, שהרי יש לנו כלל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות, וכל שאין הזמן גרמא חייבות (קידושין כט). ומאה ברכות היא מצוה שאין הזמן גרמא, שהרי חייבים בה כל השנה, בחול ובשבת וביום הכפורים. איננו יודע איך אשה יכולה להגיע למאה ברכות בלי שלוש תפלות, צריך לומר לה, או שתתפלל שלוש תפלות, או שתאכל ותשתה כל היום...

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הרשל"צ שליט"א מביהמנ"ס היודים כל מוצש"ק. הרב המקדים בשעה 20:30, שיעורו של הרשל"צ בשעה 21:00 וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" *5293 *שלוחה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

מרגלית בת ספירון

למציאת עבודה, פרנסה, בריאות והעברת דירה

לכל המטען להתברך מפי קודשו של מורנו ורבינו הראש"ל שליט"א בשיעורו השבועי להצלחה לרפוא"ש או לעילה נשמת יקירם חייגו: *5290

ניתן לשמוע את השיעור של הראש"ל שליט"א גם בתדרים החדשים של 'באן מורשת' 90.8fm, 92.5 fm, 100.7 fm ובקול חי 93.00fm

העלון להצלחתם של: שלי בת סמי - לרפואה שלימה, אידה בת שרה - לרפואה שלימה, אברהם חיים בן מנחם צבי-לע"נ, אהרון דב בן הדסה - בריאות, אודל בת גיטל טובה - שתגדל בצניעות ויראת שמיים, אודליה בת ליאורה ושי בן חוה - לזרע של קיימא, אופיר בן נורית - רפוא"ש, אורטל בת שנאו, אהרון בן פלורה - זרע קודש בר קיימא בצורה טבעית.

שידעו הקב"ה ואהב אותו היא בגלל שחינך את בניו בדרך ה'. נמצא שדבר זה שקול כנגד כל מעלותיו של אברהם אבינו. ומכאן נלמד כמה חשוב לפני הקב"ה לחנך את הילדים בדרך התורה, לשלוח אותם ללמוד במקום שמלמדים תורה ויראת שמים, ולהרחיק מחברה רעה ומכל השפעה רעה ח"ו. ובזה נחשב כולנו אהוביו של הקב"ה.

הילולת האור שרגא זיע"א

השבוע יחול בע"ה יום ההילולא של מו"ר ועט"ר המקובל האלקי המלומד בניסים הרב אור שרגא זיע"א, וידוע גודל עמלו ושקידתו בתורה, כמו שכתב בספר זכרון רפאל שהיה עוסק בתורה יומם ולילה בלי הפסקה, והיה לו טס של נחושת, וכשהיה צריך לישון היה מניח את מצחו עליו, ומדליק מתחת הנחושת פתילה דקה של שמן, והנחושת היתה מתחממת ולא נותנת לו לישון, וכך היה מתגבר ומתעורר ועוסק בתורה בשקידה מופלאה, ומספרים עליו שזכה לגילוי אליהו הנביא. וידוע כמה ניסים ונפלאות עשה בדורו והציל את היהודים מכל מיני גזירות. ומידי שנה עורכים הילולא לצדיק בהרבה מקומות בארץ ובחו"ל ורואים בו ישועות גדולות, כי גדול כוחו של הצדיק, וההילולא המרכזית תקיים בע"ה ביום חמישי אור לכ"ב בחשוון בערב בבית הכנסת "נוה דוד" בגבעה הצרפתית עם סעודה גדולה לכבוד הצדיק, ונספר מגדולתו ונפלאותיו, וכותו תגן עלינו אמן.

"ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל" (יה ט).
לכאורה קשה, וכי דרכם של מלאכי השרת לשאול את בעל הבית היכן אשתו? ועוד, הרי מלאכים היו ובודאי ידעו היכן היא, ומדוע שאלו? ופירש רש"י ע"פ הגמרא (ב"מ פז). שבאמת כבר ידעו ששרה באוהל, ושאלו על כך כדי לחבבה על בעלה, להראות לו שצנועה היא.

ונשאלת השאלה, הרי אברהם כבר ידע שצנועה היא, והוא זה שהשיב להם "הנה באוהל", ומה חידשו לו המלאכים? אלא, אומרים המפרשים, ידוע מה שאמרו חז"ל (ב"מ נט). שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו, שנאמר (להלן יב ט) "ולאברם הטיב בעבורה". ולכן אמרו חז"ל (ספ) שצריך האדם לכבד את אשתו. נמצא שכל עושרו של אברהם אבינו היה בזכות שרה אשתו. ובזכות מה? בזכות הצניעות שלה, כמו שמובא בספרים הקדושים שאשה שהיא צנועה בירכתי ביתה מביאה ברכה לביתה ולבעלה. וכשראו המלאכים את גודל עשרו של אברהם אבינו, מיד שאלו אותו "איה שרה אשתך", כלומר, הרי אין הברכה שורה אלא בזכות האשה, וא"כ מה מעשיה של שרה אשתך, בזכות מה התעשרת כל כך? והשיב להם "הנה באוהל", שצנועה היא, ובודאי בזכות זה באה כל העשירות הזאת. וכך חיבבו אותה על בעלה, שידעו ויתבונן שכל הברכה שלו באה בזכות הצניעות שלה. מכאן יש לנו ללמוד כמה גדולה מעלת הצניעות של האשה, ובזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים, ויהי רצון שגם עתה בזכות נשים צדקניות נזכה לגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

"ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלותי היתה לי עדנה ואדוני זקן. ויאמר ה' אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנת" (יה יב-ג).
"ואני זקנת" - שינה הכתוב מפני השלום, שהרי היא אמרה "ואדוני זקן" (רש"י). ולכאורה יפלא, מדוע באמת אמרה שרה "ואדוני זקן", הלא שניהם זקנים היו? ופירשו בעלי התוספות (דעת זקנים): לשרה הראה הקב"ה מיד ההחזירה לנערותה, כמו שאמרה "אחרי בלותי היתה לי עדנה", ולכן שאלה רק על אברהם, כלומר, הנה אני כבר אינני זקנה, אבל אדוני זקן.

"כי ידעתינו למען אשר יצוה את בניו ואת אחרייו ושמרו דרך ה'" (יה ט).
"ידעתינו" הוא לשון חיבה, ולמה ידעתינו - "למען אשר יצוה", לפי שהוא מצוה את בניו עלי לשמור דרכי (רש"י).

והנה מעלות רבות היו לו לאברהם אבינו ע"ה עד שקראו הקב"ה (ישעיה מא ח) "אברהם אוהבי", הוא פרסם את האמונה בכל העולם, הרבה לעשות חסדים, ועמד בעשרה נסיונות שניסה אותם הקב"ה. ולמרות כל זאת, הסיבה העיקרית

המקובל האלקי רבי יהודה פתיה זיע"א
ידוע מעלת פדיון הנפש
שכמכתב להסידר מוכי אדם וזול, צוה יונתן, וטוב וראוי לעשות פדיון נפש
מתוך דברי קודשו של
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
בעניין חשיבות פדיון נפש
"והיא סגולה בדוקה ומנוסה לרפואת החולים"
רבני אגודת "בית מוח" עורכים פדיון נפש לכל שם ושם.
להעברת שמות שלכם ובני משפחתכם **חייגו 5290***

כתב עזי הרצה"ג רבי משה והב שליט"א
רב מחלפות ישראל - ישראל ומנהל מחלקת הכשרות והתקן נהרות

בעקבות רבותינו הדליקו נר
לילוי נשמת הצדיק הנודע

המאור הגדול המקובל האלקי המלובן הרב אור שרגא זיע"א
היה בן דורו של הבעל שם טוב ואור החיים הקדוש אשר ידוע היה בקדושתו וגדולתו בתורה אשר שקד על דלתות התורה הקדושה יומם ולילה כמו שמובא בספר זכרון רפאל שבכל הלילות היה יושב ועוסק ברזין דאורייתא. וכשהתחיל להתנמנם היה כופה קערה נחושת על המנורה ושם מצחו עליה עד שהייתה מתחממת והיה מרגיש בחומה ומתעורר וממשיך בלימודו ואל יהי פלא בעינך יען שהנר הוא כלי חרס והפתילה דקה נתונה בשמן קיק שאינו מתחמם מהר, אלא משך שעה ויותר. ולא לחינם זכה לגילוי אליהו הנביא ז"ל.

סערה גדולה והאווניה הלכה להיטבע כל אחד מהנוסעים התפלל לאלוהיו ולא נושעו, היה גוי מתושבי העיר יזד ששמע על גדולתו של הרב, התחיל להתפלל בזכות הרב אור שרגא הושיעני.
רק הזכיר את שם הרב- שקט הים מזעפו והיה קידוש שם שמים בעיני הגויים שעד עכשיו באים על קברו ומדליקים נרות ומתפללים לבקש את מבוקשם, וזכה שבניו אחריו ר' משה ור' שמואל ששימשו כחכמים רוחניים וכמנהיגים והיו בקיאים בנסתר ובנגלה.
ובשנים האחרונות נתגלה זוהר הקדוש של בנו של הרב אור שרגא. ר' שמואל שחיבר על אביו הרב אור שרגא את השיר שבח לאל עליון, שיר שהוא על פי הקבלה בו הוא רומז את כל העשר ספירות, ובשולי הזהר כתב יד קודש שחידש חידושים על דברי הזהר, וכן כל השולשלת שלו כולם היו רבני העדה ומנהיגי ההחידושי תורה ויראת ה' טהורה, ולכן נקראה העיר יזד ירושלים הקטנה.
ובשנת אהבת עולם קרא אלוקים לאור ליישיבה של מעלה והוא עומד עלינו בתפילותיו למען עם ישראל ועורכים לכבודו הילולות רבות ברחבי הארץ והמשתתפים זוכים לראות בו ישועות גדולות ניסים ונפלאות נגד הטבע ובפרט בהילולה המרכזית שנערכת לכבודו בבית הכנסת "נוה דוד" בגבעה הצרפתית בירושלים, ביום חמישי אור לכד' בחשוון. וכותו ותורתו יגנו עלינו אמן!

העלון להצלתם של: אברהם מאיר בו שרה - הצלחה בכל כל משאלות ליבם לטובה, אוריה בת דבורה - בשורות משמחות, אורית בת אסנת, אורי בן יונה, איתמר ויהודית אוקריאת יהונתן וחי בני יונת- בריאות, גדול הילדים בנות וסבלנות וכל הישועות, אורלי בת רג"נה טיטה - בריאות הגוף והנפש, אורלי חיה בת זרי - זרע בר קיימא.

הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
בסיני הקדושה פרוזו קול חי בתוכניתו של הרב בן לילו
כל יום ח' בשבוע 13:30

שאלה: אדם שקנה בשבת עליה לס"ת ולא זוכר כמה יתחייב לשלם כמה צריך לשלם מספק?

תשובה: יש מי שרצה לומר שאותו אדם ישלם לפי כמה שהוא מסופק דהיינו שישלם לפי המחיר הפחות.

אבל הגמרא במנחות בדף ק"ו: אומרת לעניין הקדש אדם שהקדיש ולא זוכר כמה הקדיש מספק ירבה ליתן עד שיאמר לא לכל כך נתכוונתי ע"כ.

ולפי' בנדו"ד אותו אדם שמסופק כמה יתחייב לבית הכנסת מספק ירבה בתשלום עד שיהיה בטוח שהוא לא יתחייב יותר מזה וכמו שכתב להדיא מרן השו"ע ביו"ד סי' רנ"ח סעי' ג' שכתב בזה"ל "הנודר צדקה ולא יודע כמה נדר מרבה ליתן עד שיאמר לא לכך נתכוונתי" עכ"ל. ועוד עיין במעשה עם רבי במסכת ע"ז דף י"ח שגם משם משמע כך.

להלכה: אותו אדם צריך לתת מספק לבית הכנסת עד שיהיה בטוח שלא התחייב יותר מזה.

ניתן לשמוע כל יום 3 דקות של הצלחה יומית 5293* שלושה 5

שאלה: אדם שמנהל משרד (והוא שכיר), והיה אחראי לפתוח את המשרד, ובאחד מן הימים אבד לו המפתח של המשרד וממילא הצטרכו להזמין פורץ כדי שיפרוץ את הדלת, השאלות שנשאלות א. מי יצטרך לשלם את שכר הפורץ ב. היות והיו למעלה מעשרה עובדים שהיו מובטלים שעתים מתוך זמן עבודתן עד שהגיע הפורץ, מי ישלם לעובדים על אותם שעות האם מנהל המשרד או בעה"ב?

תשובה: מנהל המשרד רוצה לפטור את עצמו משום שטוען שהיו עוד כמה מפתחות ולכולם אבד ולו האחרון שאבד, אז טענתו שכל אלו שהיו להם מפתחות ישתתפו בכל הנעשה.

אבל לענ"ד ודאי שאין טענתו טענה משום שברגע שנאבד להם המפתחות והוא היחיד שלא אבד לו אז באותו רגע האחריית של פתיחת המשרד מוטלת רק עליו, וכיון שיש לו דין של שומר שכר שהרי הוא מקבל כסף מבעה"ב לכן אותו מנהל משרד יהיה חייב לשלם את התשלום לפורץ שהרי שומר שכר חייב בגניבה ואבידה כדברי המשנה בשבועות דף ט' יע"ש, ולענין השעות של כל העובדים שלא עבדו, לא יכול בעה"ב לתבוע את מנהל המשרד כיון שזה גרמא בנזיקין.

אקטואליה בהלכה

הרב אברהם דניאל שליט"א
רב במועד הליכות "בית מדרן"

או מדרבנן.

שאלה: המברך בביתו על משקה או על סוג מאכל. ולאחר מכן בא לפניו מאכל שונה שברכתו שווה לברכה הראשונה כגון: אדם שבה לבית ובירך על מים שהכל ולאחר מכן רוצה לאכול ושוקולד שגם ברכתו שהכל האם צריך לברך שוב?

תשובה: כתב מרן השו"ע (סימן ר"ו סעיף ה') בשם הרשב"א מי שבירך על פירות שלפניו ולאחר מכן הביאו לו יותר מאותו המין או ממין אחר שברכתו שווה לברכה הראשונה אינו צריך לברך שוב ע"כ. וכל זה אפילו באדם שבירך סתם ואפילו לא כיוון על מה שיאכל עוד, אלא אם כן שהיה בדעתו לאכול רק אלו הפירות שהם לפניו או שסיים לאכול וסיים בדעתו שלא לאכול עוד ואחר מכן נמלך לאכול שוב שבכזה מצב כן צריך לברך אבל בסתם לא יברך, וכל מה שאמרנו שאם הביאו לו עוד מאכל שברכתו שווה לברכה הראשונה שלא יברך הוא דווקא אם המין השני לא חשוב יותר מהמין הראשון שבירך עליו אבל אם המין השני יותר חשוב או שיותר חביב עליו צריך לברך שוב אלא אם כן היה בדעתו בפירוש לאכול גם את המין השני שהוא יותר חשוב וחביב עליו שבוז לא יברך שוב ועיין בחזון עובדיה ט"ו בשבט עמוד ק"פ.

שאלה: איש או אישה ששתו מים או אכלו עוגה או סעדו על לחם ומסופקים האם בירכו ברכה אחרונה, כיצד עליהם לנהוג?

תשובה: הנה ידוע מה שאמרו חז"ל שכל המדקדק בדיני ברכות הרי הוא מתברך שכן אמרו כל המברך מתברך ולכן טוב לו לאדם שישים על ליבו בכל פעם שמכניס דבר מה לתוך פיו שיברך עליו ברכה ראשונה וברכה אחרונה כבונה, והשיעור בברכה ראשונה כל שהוא, ולברכה אחרונה, למים ושאר משקים רביעית (81 גרם) ולמוזנות ולחם כזית (27 גרם) ובכל הברכות האחרונות אם מסופק אם בירך או לא, יכול עוד לאכול או לשתות מהמשקה ולברך עליו ברכה אחרונה וכל האמור הוא שלא סיים בדעתו שלא לאכול עוד אבל אם סיים בדעתו שלא לאכול עוד אין לו לברך ברכה אחרונה (מדון ספק ברכות להקל) ועיין במשנה ברורה (סימן ר"ו ס"ק ב') אבל מי שאכל לחם כשיעור ושבע מאותה סעודה ומסופק אם בירך ברכת המזון כתב מרן השו"ע (סימן קפ"ד סעיף ד') שחייב לחזור ולברך משום שכל הברכות כולם דרבנן חוץ מברכת המזון שהיא מהתורה שנאמר ואכלת ושבעת וברכת, אבל לא יברך ברכה רביעית שכן היא מדרבנן (ילקוט יוסף ברכות עמוד רפ"ב) במה דברים אמורים בגברים אבל בנשים לא יחזרו לברך משום ספק ספקא ספק א'- אולי ברכו, ספק ב'- כתב מרן (סימן קפ"ו סעיף א') שנשים מחוייבות בברכת המזון וספק אם מהתורה

כך תשמרו על העור

יובש בעונה הקרה: כך תשמרו על העור

בחוף מתקרר והעור שלנו דווקא הולך ומתייבש. תקופת החורף היא אולי העונה הקשה ביותר עבור עורנו ולתופעת היובש העורי בחורף יש אפילו שם משלה - גרד החורף, Winter itch. למה עונת הגשמים מייבשת את עורנו ואיך אפשר להימנע ולטפל ביובש?

אנשים רבים מרגישים כי בחורף עורם מתוח, מגורה, אדמומי, ולעתים נראה חסר ברק, עייף, מתקמט בקלות, עד כדי סדקים בצדי הפה, בכפות הידיים והרגליים ועוד. במהלך תקופת החורף גורמים רבים עלולים לפגוע בלחות העור: האוויר היבש, החימום בחזירים, תרופות נגד צינון ואפילו המקלחת החמה והמפנקת יכולה לפגוע בשכבת השומן הטבעית המגינה על עורנו ומאפשרים למעשה ללחות לברוח מן העור. עור המאבד לחות מותיר אותנו עם תחושת אי נוחות של עקצוץ וגירוי, גרד וסדקים בעור. ובמקרים של יובש קשה אף דימום או זיהום משני.

כיצד ניתן למנוע עור יבש? • הימנעו מאמבטיות ומקלחות חמות וארוכות: חשיפה ממושכת למים, במיוחד מים חמים עלולה לגרום לשיטיפת השמנים הטבעיים המגנים על העור. רחצה במים חמימים/פושרים מומלצת למניעת יובש בעור.

• תתרו על סיבון אינטנסיבי: הסבון יכול להסיר את השמנים המגנים על העור, ואנחנו נוטים להשתמש בסבון הרבה יותר מדי. באופן פרדוקסלי, במטרה להיפטר

פינת בריאות
אתם שואלים והמומחים עונים במייל:
betmaran1234@gmail.com

מחידדים, רחצת ידיים מופרזת, בעיקר במים חמים עשויה ליבש את העור ולגרום לסדקים ולדימום, מצב שמגביר את הסיכוי להתפתחות זיהום. מומלץ להשתמש בתחליב רחצה עדין ללא סבון או בסבון טבעי ללא בישום ושאינו מכיל פארבנים ו-SLS.

התייבשות...איך מטפלים מהר וביעילות? הטיפול בעור יבש חשוב הן בגלל האפקט האסתטי הלא נעים של קילופים בידיים, פנים ושפתיים והן בגלל אי הנוחות והכאב הנגרמים כתוצאה מיובש בעור. ספיחת לחות מהסביבה ועידוד תהליך החלפת העור היבש בחדש הן אבני היסוד לשמירה על מרקם עור בריא, רך, גמיש ושלם ללא סדקים. כדאי לבדוק שהקרמים מכילים אוריאנה. האוריאנה מסייעת להתחדשות העור ולסילוק עור מתקלף. היא עוזרת בהרגעת גירוי עור, והיא בעלת תכונות אנטי בקטריאליות, המסייעות במניעת זיהומים.

רחצה בעונה הקרה: מקלחת יכולה להיות פינוק מצויין בחורף, כל עוד היא קצרה ועניינית. מקלחות ארוכות וחמות באמת יכולות לשאוב מים מהעור. בחרו סבון או נוזל רחצה שהוכח מחקרית שאינו מגרה את העור. מומלץ שהתרחיץ יכיל רכיבים ממקור צמחי להקלה על עור יבש.

הזנת העור בלחות: אחרי שמשכתשכים באמבט חשוב לייבש את העור על ידי טפיחות קלות במגבת ולמרוח קרם לחות.

שיהיה לכולנו חורף בריא!

לחיות עם האמונה

הרב הנאון רבי יעקב לוגאסי שליט"א
רב מדרשויות "בית סוף" ונחבר סדרת הספרים "נר לדגלי ועוד..."

בחור טוב מאוד

האם מחשבות שליליות הן לטובה? האם יש דבר שהקב"ה עושה שאינו לטובה? מטרת המחשבות השליליות, מחשבות של שטות, בלבולי אמונה ומחשבות טורדניות, הן כדי שהאדם יתעורר לחשוב מחשבות חיוביות. כאשר האדם לא נתקל במחשבות שליליות מעיקות, אין לו סיבה להכניס לראשו מחשבות חיוביות. כאשר האדם רואה אויב ממולו, אז הוא מתכוון ומתחשל.

כאשר האדם חי בשאננות, אין לו אתגר להכניס לראשו מחשבות חיוביות, אבל כאשר האדם רואה שהמחשבות השליליות משבשות את אמונתו בקב"ה - מחשבות של ספקות ובלבולים ומחשבות אסורות, זה ממריצו להתמלא בדברי תורה ובביטחון בה'.

כתוב "את אשר יאהב ה' יוכיח". התוכחה אינה באה לידי ביטוי רק בייסורים חיצוניים, אלא אף בייסורים פנימיים, כדי להביאו למצב שלכסוף יתעלה מהם. "ה' צדיק יבחן, ורשע ואוהב חמס שנאה נפשו". לכאורה יש לומר "ה' צדיק יאהב" שזה ההפך "מרשע ואוהב חמס שנאה נפשו", ומדוע כתוב "ה' צדיק יבחן"? התשובה היא כי הביטוי לאהבת ה' לצדיק הינו בכך, שהבורא בוחנו בניסיונותיו, וכאשר האדם לא נשבר ממחשבותיו השליליות, אלא גוער בהן ומסיחן מדעתו, הוא עושה בכך נחת רוח גדולה לקב"ה. האדם לא נתבע על מחשבה שלילית ראשונית, אלא אם כן הוא משאירה על כנה, מחזקה וחי עמה בשלום. אבל כאשר

האדם מנסה להסיח דעת מהמחשבה השלילית, זה גופא עבודת ה'. ההופעה הראשונית של המחשבה בראש האדם, מגיעה בהשגחה פרטית, ואינה בבחירתו. בחירתו היא לסלק את המחשבה ולא להצדיקה ולהותירה בראשו. רק כך האדם יפעיל עמל ויגיעה על מחשבות חיוביות של תורה ואמונה, ובכך יגיע ליעודו. חז"ל אומרים על הפסוק "וירא אלוקים את כל עשה והנה טוב מאוד" - "טוב זה יצר הטוב, מאד זה יצר הרע". עומדים לפניך שני בחורים, לאחד קוראים "יצר הטוב", ולשני "יצר הרע". לבחור שנקרא "יצר הטוב", עליך לקרוא "בחור טוב", ואילו לשני שנקרא "יצר הרע", עליך לקרוא "בחור טוב מאוד"?

התשובה היא, שדווקא "הבחור הרע" יביאך ליעודך! כל החיים הינם רצף בלתי פוסק של ניסיונות. ביום הולדתו התמודד אדם הראשון עם ניסיון; סיפור קין והבל היה ניסיון; אברהם אבינו התנסה בעשרה ניסיונות; אבותינו במדבר התנסו בניסיונות רבים. זו מהות האדם, ובפרט אחרי קבלת התורה. האם יש פסיעה אחת ללא ניסיון? מצוות "לא תקום", "לא תטור", "לא תשנא את אחיך בלבבך", "ואהבת לרעך כמוך" הינם ניסיונות בלתי פוסקים, וזו תכלית האדם שתיבאו ליעודו. לכן אל תקוץ במחשבות שעולות בראשך, הרי זה לא בבחירתך. עובדה שאתה מצטער מהן. לא הזמנת אותן, אלא זהו חלק מתיקונך. אם כן, מהי עבודתך? רק לסלקן מעליך, להשתדל להסיח דעתך מהן, ובכך אתה עושה את רצון ה', שבראך כלשון המסילת ישרים "לתכלית עמידה בניסיון".

ניתן לשמוע כל יום 5 דקות של אמונה יומית *5293* שלוחה 3

אתגרים בחינוך

הרב אברהם ברזילאי שליט"א
י"ד מרכז אתגרים בחינוך ופנימי תכנית קידוח שקופים בדרו"ק קול חי'

עולם של כללים, או קלקולים!

לאחר המתנה מורטת עצבים, סוף סוף נראתה המונית המיוחלת בקרן הרחוב. כבר מרחוק ניתן היה להבחין בנהגה העצבני שפלט צעקות וקללות עסיסיות אל פומית מכשיר הקשר שאחז בידו. הנהג עצר בסמוך אליי ולא חנן אותי אף במבט "נו תעלה, תעלה זריז!" גם אם חשבת להתלונן על האיחור הרי שמראהו העצבני של הנהג ופניו האדומות העידו כמאה עדים כי זה יהיה מעשה שטות שקשה יהיה לכפר עליו... הנסיעה החלה ונהג המונית הממורמר הניח סופסוף את מכשיר הקשר מידי. שקט מתוח השתרר במונית המוזהבת שכתמי אפר סיגריות דהויים עיטרו בה כל פינה. האמת, פחדתי להפר את הדממה, אך אז החל הנהג במנוולוג מריר על חייו ועל מר גורלו: "אה, נמאס לי מהחיים האלו. כולם נגדי! מנהל התחנה המושחת הזה מביא את הנסיעות הש'מנות' רק למקורבים, אנשים נותנים יחס מזלזל ועד שאני כבר מרוויח משהו, מיד מגיעים מע'מ, מס הכנסה, מס תחנה, עוד מעט יקחו גם מס אוויר... החיים שלי על הפנים".

למה הלכתי להיות נהג מונית? אני עובד שש עשרה שעות ביממה על האוטו הזה, הגב נשבר לי, למה נהיית נהג מונית, למה???" באמת למה?" העוטי לשאול "למה לא בחרת לעבוד במפעל, עם שעות עבודה נורמליות, עם תלוש ופנסיה מכובדת?" הנהג הסתכל עליי ואמר בהחלטיות

"אני לא מסוגל לעבוד עם בוס על הראש! אני לא יכול להיות מחויב לכללים! ואתה יודע מי אשם בזה? ההורים שלי! הם שהביאוני למצב הזה! אני זוכר את זה עד היום. אני ילד קטן, לא מוכן ללכת לביה"ס עד שאמא תתן לי סוכריה. זה לא בריא על הבוקר!!!!" היא צועקת. אבל אני מזהה את החולשה והפחד בעיניה, את הלחץ שלה שעוד מעט ההסעה תצפור ואני עלול להפסיד את יום הלימודים. ואני מקשה את ליבי ומעז את פניי והיא בסוף נכנעת. וכך, כשהיא רוצה שאכנס להתקלה ואני מאיים שאם היא לא תתן לי לשחק במחשב אחר כך, אני לא נכנס להתקלה. והיא - היא נכנעת שוב ושוב ושוב. גם אבא לא יכל עליי, גם אותו הצלחתי להרתיע. בקיצור הם לא הצליחו להכניס אותי לעולם של כללים! לא הצליחו למשמע אותי ולגרם לי להפנים שיש כללים לעולם! שיש מסגרת שאי אפשר לפרוץ אותה! אני מלא כעס עליהם.

למה לא נלחמו על כך? למה לא היו יותר חזקים מולי? הרי עוד היו יכולים לעצור אותי בעודי ילד בן שבע? למה הם לא התאמצו יותר?.. אם הייתי מפנים אז את המשמעת אין לי ספק שהיום לא הייתי צריך להיות על המונית הזאת ולסבול!"

הורים יקרים, משמעת מקנה 'עולם של כללים'!

כשילד נכנס למערכת חיים בה הוא מרגיש מחויב וכפוף לכללים, אזי הוא מוכשר לקבל בעתיד את הכללים של החיים. ילד כזה ישתלב בנקל בכל מסגרת מחייבת עם בוס על הראש, ואפילו... יהיה מאושר.

בחסדך בטחת

מוזבה הרבים הרב הנאון רבי יגאל כהן שליט"א
וגם בשלוחה מיוחדת *5293* שלוחה 6 <13 בחיזוק יומי ושעורים מלאים

"לעננים יתן חן"

שלמה המלך הבטיח: "לעננים יתן חן", דוקא העניו שנחבא אל הכלים ואינו מפרסם את מעשיו הטובים רבים ואינו מתביש להודות ברבים על טעויותיו והולך בשפלות קומה, שעל פי הטבע אין סבה שיהיה לו חן מיוחד בעיני העם, דווקא לו השם יתברך נותן חן מיוחד יותר מכולם.

כן הוא לגבי אשה שרוצה לשמח את בוראה על ידי לבוש צנוע ומכבד יותר. היא תדע בלבה איזו שמחה יש לבורא יתברך בהתגברותה על יצר הרע, ועם שמחה כזו בשמים יוריד עליה השם יתברך חן מיוחד מהשמים. וגם אם בעיני רוחה נראה שהיא פחות "זוהרת", אדרבא, יתן לה השם חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם. יש לאנשים פחד אולי השם יעניש אותי - תקופה ארכה בימי חיי הרגשתי שבכל רגע חלילה הבורא יתברך עומד להעניש אותי על כל חטאי, ופחד זה שיתק אותי מלעשות אפלו פעולות פשוטות.

בתחלה חשבתי שזו נקראת 'יראת שמים'! אבל לאחר זמן הבנתי שיראת שמים לא אמורה לגרום לעצבות וללחצים נפשיים, וכל זאת תוצאה של חסר הכרת מדותיו של הבורא יתברך. דרך אגב - אומר לכול אותם שחוששים ממחלות שחלילה יבואו עליהם, ועל כל כאב קל נכנסים הם לפחדים שמא זו המחלה חלילה וכיוצא בזה - דעו שישנה הבטחה שלא לחלות במחלה הנוראה ולא בשום מחלה אחרת. זוהי הבטחתו של דוד מלך ישראל: "מי האיש החפץ חיים, אהב ימים לראות טוב, נצר לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה, סור מרע ועשה טוב, בקש שלום ורדפהו".

אדם שנוצר לשונו ואינו מדבר רעה על יהודים, ואדרבא רודף אחר השלום, מובטח לו שיאריך ימים לראות טוב.

(מתוך הספר יגל ליבי- הרב יגאל כהן שליט"א)

העלון להצלחתם של: אלחנן בן אודל-רפואה, אליה אסתר בת בת-שבע, אטיביה בת בת שבע-לויזוג, אליה נועה בת פנינה-זווג הגון, אליהו בן חנה-זיווג הגון ובריאות, אליהו בן פלורה-רפואה, אלימלך ודיצה בני שושנה זיווג, אלירן בן מסעדי-ת-חורה בתשובה, אלירן דוד נועה ואדל בנות ליאת-הצלחה, אלמוג בן אוסנת-לרפואה, ילנה שכטמן בת מטי- לעילוי נשמת.

הילולא רבא
של המקובל האלקי
רבי אור שרגא זיע"א

הרבנות הראשית וירושלים | בית הכנסת נוה דוד | ישיבת נוה דוד ל"ש חת"כ הרב דוד שרגא ז"ל
בנשיאות המרא דאתרא הרה"ג ר' ברוך שרגא שליט"א ראב"ד ירושלים

הילולא רבא

הרינו מתכבדים להזמין את הקהל הרחב לבוא ולהשתתף
בהילולא המסורתית והמרכזית של
המקובל האלקי והמלומד בניסים המאור הגדול

הרב אור שרגא זיע"א

ערב מסוגל לישועות

שתתקיים אי"ה במסגרת לימודי ליל שישי
ביום חמישי אור לכ"ד חשוון תש"פ

בתוכנית דלהלן: בשעה: 20:30 שיעור דף היומי, 21:30 תפילת ערבית
בעז"ה יתקיים: בהיכל בית הכנסת רח' ההגנה 13 הגבעה הצרפתית, ירושלים
מסיפורי נפלאותיו ישמיע הרה"ג ברוך שרגא שליט"א
בא"ב למאור הגדול הרב אור שרגא זיע"א
ינעים את הערב הזמר המפורסם דוד הפצדי הי"ו ולהקתו

תיקון חצות פתיחת ההיכל ותפילה לשלום עם ישראל
סעודת מצווה | עזרת נשים פתוחה

הילולא רבא
של המקובל האלקי
רבי אור שרגא זיע"א

בשורה משמחת לאוהבי התורה ולומדיה

אנו ממשיכים במכירת הספר החשוב
יצא לאור לראשונה לאחר שנים רבות
"קורבן נתנאל"

מפי כתב יד קודשו של הדיין המצוין ראב"ד בקהילת הקודש דמשק שבסוריה
הגאון הגדול המקובל
סבא דמשפטים רבי נתנאל משה חבובא זצוק"ל

« הספר מלא בתוכן עשיר ומיוחד עם חידושים ורמזים נפלאים ומעניינים - על חמשה חומשי תורה
« הספר מעוטר בהסכמתו של הראשון לציון מוסת הדור הגאון רבי יעקב שאול אלישר זצוק"ל
- בעל היש"א ברכה

להזמנות : אבי 054-6848322

מהדורה חדשה
וחד פעמית!

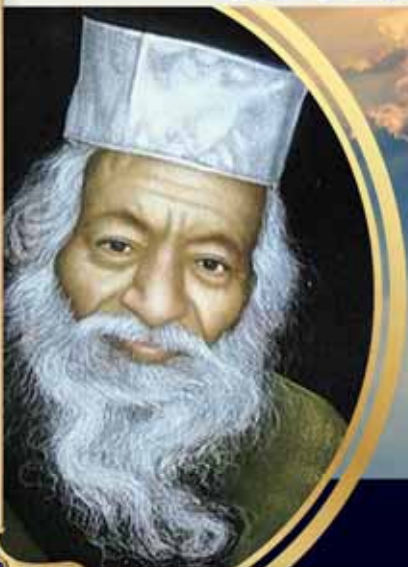

אגודת 'בית מרן' תערוך

התיקון משוגה להסרת עין הרע

ביום פטירתו, כ' בחשוון, בקברו של המקובל
רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל
התיקון מסוגל: לרפואה, ישועה, זרע קודש, זיווג הגון
רבים נושעו מתפילה זו!!! הצטרף גם אתה!

למסירת שמות עד ליום ראשון בשעה 14:00
התקשרו עכשיו: *5290

העלון להצלחתם של: אסתר בינה איתי בת פלורה, רחל רחלי בת פלורה-זיווג הגון משורש הנשמה בקרוב, אסתר בת חנה, שלומון בן סול, חבי בן מירה, לאה בת מוחה, בועז בן אסתר, מוריס בן מירה, עמרם בן תמו-לעילוי נשמות, אסתר בת רבקה - זרע קודש בר קימא, אריאלה בת אלונה - נחת מחילדים ובריאות איתנה, אריה לייב בן עליזה- חזרה בתשובה שלימה מתוך אהבה.